

על צד המדינה (מסלול) הן ארץ ואלה

השמים דברתי עמכם, וכתבתי, והיא כה דברי ראש גו, היינו

שמהורה שהיא אש יודתה פמסה באופן שלף לא בשמים היא.

באותה מועד גו יערוך אחרו וכוני מערב ועד בקר לפני

ה' גו, שהם שני הענינים דמורה ותפלה, דשמך וית זך כחית כמארז

התעלות נר המיד הו"ע התורה שלכן צריך להקדים, ויקחו אצ"ל

שנעשה ע"י משה שושבינא דמלכא, וערוך אחרו גו, הו"ע התפלה

שלכן זה נעשה ע"י אחרו שושבינא דמלכא, והענין הוא, דשמך

וזה זך גו, כמארז, קאי על צימוד התורה, ולכן בהקדמה זה צריך

להיות כחית, דהחלת הענין דצימוד התורה, בא גו, כמארז, וכתיב

ונפשי כעפר כפך חתי, פתח פכי בהודתו, וכמו במשה עצמו, וכתיב

זכרו תורה משה עבדי, שהי' צ"צ בביטוי של עבד דייקא, וזהו ענין

כחית כמארז, ענין הביטוי של הויה, היינו ביטוי המציאות, וכ"ש וק"י

במקור הלשון, ובאופן של כחית, כמארז"ל, כחולר מיכחתי שיעורי

ועתה, דהויה מצ"ע הוא שיש בו מידות, וכמו שאמרה היונה"ל, יהיו

מוזנחי מרים כוח כל (כמובא בפ"ש"י על התורה על הפסוק) והנה

עלה זית טרף בפ"י, וגם אמרו בגמרא הויה"ל, שהויה משכח תלמוד

של ע' שנה, ומ"מ ע"י שבחתי אחרו, מוציא שמנו, ובאופן כזה,

שהשמן אינו רק צאור אלא שהוא מקור האור"י, כי ע"י

הביטוי באופן של כחית, נמשכה באים התורה באופן של המשכה

מלמעלה, היינו, שהאדם אינו במצב של עפי' וריצה ויצאה

ממקורו, אלא בחיותו, במקומו הנה מחמת הביטוי נמשך בו המאור.

ומטעם זה נאמר כאן עלתות נר המיד, כי המשכה זו היא כמעלה

ומחזק, וכנודע, שהתורה איך בה התפרות דומן, דחייב צימוד התורה

כפשוטו הוא המיד כלל ומל"ג, אמנם צ"ל כחייב יערוך אחרו ענינה

הוא העצמה מלמעלה ומשך האש העולה בטבעו כמעלה (כמובא

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

על צד המדינה (מסלול) הן ארץ ואלה

השמים דברתי עמכם, וכתבתי, והיא כה דברי ראש גו, היינו

שמהורה שהיא אש יודתה פמסה באופן שלף לא בשמים היא.

באותה מועד גו יערוך אחרו וכוני מערב ועד בקר לפני

ה' גו, שהם שני הענינים דמורה ותפלה, דשמך וית זך כחית כמארז

התעלות נר המיד הו"ע התורה שלכן צריך להקדים, ויקחו אצ"ל

שנעשה ע"י משה שושבינא דמלכא, וערוך אחרו גו, הו"ע התפלה

שלכן זה נעשה ע"י אחרו שושבינא דמלכא, והענין הוא, דשמך

וזה זך גו, כמארז, קאי על צימוד התורה, ולכן בהקדמה זה צריך

להיות כחית, דהחלת הענין דצימוד התורה, בא גו, כמארז, וכתיב

ונפשי כעפר כפך חתי, פתח פכי בהודתו, וכמו במשה עצמו, וכתיב

זכרו תורה משה עבדי, שהי' צ"צ בביטוי של עבד דייקא, וזהו ענין

כחית כמארז, ענין הביטוי של הויה, היינו ביטוי המציאות, וכ"ש וק"י

במקור הלשון, ובאופן של כחית, כמארז"ל, כחולר מיכחתי שיעורי

ועתה, דהויה מצ"ע הוא שיש בו מידות, וכמו שאמרה היונה"ל, יהיו

מוזנחי מרים כוח כל (כמובא בפ"ש"י על התורה על הפסוק) והנה

עלה זית טרף בפ"י, וגם אמרו בגמרא הויה"ל, שהויה משכח תלמוד

של ע' שנה, ומ"מ ע"י שבחתי אחרו, מוציא שמנו, ובאופן כזה,

שהשמן אינו רק צאור אלא שהוא מקור האור"י, כי ע"י

הביטוי באופן של כחית, נמשכה באים התורה באופן של המשכה

מלמעלה, היינו, שהאדם אינו במצב של עפי' וריצה ויצאה

ממקורו, אלא בחיותו, במקומו הנה מחמת הביטוי נמשך בו המאור.

ומטעם זה נאמר כאן עלתות נר המיד, כי המשכה זו היא כמעלה

ומחזק, וכנודע, שהתורה איך בה התפרות דומן, דחייב צימוד התורה

כפשוטו הוא המיד כלל ומל"ג, אמנם צ"ל כחייב יערוך אחרו ענינה

הוא העצמה מלמעלה ומשך האש העולה בטבעו כמעלה (כמובא

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

בתיאור"ל, היינו שהאש והשמן שבו נכפים ועולים כמעלה, ובה יש

ב"ד. ש"פ הצוה, פ' זכור ה' חשמי"ה.

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך באצחכם ממצרים אשר קרד גו' ואהו עיף רגע ולא ירא אלקים והי' בהניח גו' תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא משכחתי. וידוע היזק בזה בדרושי רבתינו נשיאינו, מה טעם צושים רגע גודף כ"כ (אזא שטרעם) מענין מצימות עמלק יותר משאר האומות, אף שאמל בהם ג' לא יא יחתי, כ"כ נשמח גו' מחשש פן יחטאו גו', ואעפ"כ הנה דוקא בעמלק נאמר זכור את אשר עשה לך, וכן שצ"ז מחיית עמלק בתכלית, מזה תמחה את זכר עמלק (זכר כסגנו"ף זכר הבמה ע"י התמחה זכורה זו משפ' שצ"א יתי, שם עמלק נזכר אפי"ו ע"י התמחה זכורה זו משפ' עמלק היחה, גמר זה ש" עמלק"א, וע"י שמיצנו במהוג ישראל שזם עמלק ש" עמלק הנזכר ע"י הודמם יש פמחות אוחו. גם צריך להבין שמו ש" עמלק המצרים (ובמ"א"א כתיב בדרך בעקותו ממצרים), וצ"ל בדרך באצחכם ממצרים (ובמ"א"א כתיב בדרך בעקותו ממצרים), ולצאורה מה ענין עמלק אצ"מ יצ"מ, והיי' בשעת יצ"מ הי' גילוי נעשה ביותר עד שנגרף עליהם הקב"ה בכבודו ובעצמו ונאכלם, ומהו הקשר דענין עמלק עם יצ"מ דוקא, גם צריך להבין, מה ענין מחיית עמלק ברוחניות. וכפרס שבגשמיות הי' ענין מחיית עמלק רק פעמים מועטות ביותר (פעמים ספורות בלבד), וכמ"ש הי' בהניח ה' אלקיך לך מכ" אובי"ך מפיכ גו', דפעם אחת הי' ענין זה בימי שאול"ס, ולפני זה הי' במוני ש"ף משה ויהושע, ופעם שפיטות יתי' בדרך דמרכא משיחא כדאי' כח"י ע"פ"ו מלחמה פ"ה בעמלק מדור דור דקרא גם ע"י דרא דמשיחא. וא"כ דולש ביאור ביותר מה טעם האזהרה זכור את אשר עשה לך עמלק ועם הכפף רצ"ה משכח, דמכיון שזוהו חלק מהתורה הנצחית מובן שזוהו הוראה נצחית בעבודת ה' תמיד בכ"ף יום ויום.

ולנהיב כ"ו הנה בענין מצימות עמלק כתיב ויזנב בך כ"ף הנהשלים אחר"ך גו'. דהמחלמה היא כתי' אחר"ך, כאשר עבדוהו היא כתי' אחר"ך בלבד. דהנה ידועה בלך פנים צאחרוים הוא, דא"ף שגוף האדם גם מאחוריו יש בו רמ"ח אברים ושם"ה גזרים

- 1) תנא כה, י-י"ט. 2) ראה כ"ו (ובהנא לקמ"ל): תו"א תמחה פד, כ ואילך. פה, כ ואילך. ר"ה זכור חקס"ב (ע' קסו ואילך). חקס"ה (ע' שפא ואילך).
- 3) שופטים כ, טו. עפר"ה (ע' רפס ואילך). דרמ"צ צד, פ"א ואילך. ועוד. 5) ראה לקו"ש ח"א"פ 249-248.
- 4) משפטים כג, לג. וראה גם שופטים שם ואילך. 6) מדרש לקח טוב (פס"ו) ס"פ 248-249.
- 7) ראה כ"י אר"ח סתר"ץ ד"ה כתיב הוא"ת. לקו"ש ח"י"ז ע' 90 תערה 23. 8) שמואל א טו, ב. 9) נוסח החנוכה - ד"ה יוצאנו ד"ה משה ח. 10) ראה שמואל א שם ואילך. 11) בשלה י, טו. וראה גם פלילתא שם. 12) ראה לקו"ת ב. וכל"מ. דרושים שבתערה 2.

יש בה חרפי"ך המדרגות הנ"ץ, וכפיציות הם כ' הענינים דערב ובק"ר, חקירות מלמטה למעלה, ואח"כ המשכת הנח"ך מלמעלה למטה. ועל"ז הוא גם בפשוט"ם הענין, דהחזיק דתפלה אינו חיוב תמיד כמו לימוד תורה, אלא היא בערב ובבוקר כמו הקלונות, דתפלות כנגד תמידים (כנגד קרבנות) תקנוס"ם. וזוהו הטעם שמקדים תשוב ענין ויקחו איל"ך * (כנגד ענין יערוד אחו גו', היינו הקדמת שושבינא דמלכא פשושבינא דמטרינתיא, כפשוטו הענין, שפני התפלה צ"ץ זימוד התורה, כי כתי' צידע אר"ך דתתפרי צ"ץ זימוד הפכות תפלה, ודוקא ע"י הפימוד כראוי אז התפלה היא כדרוש, וב"י הענינים שבה שם התעריכה והתעלהא וההטכה (כנ"ץ).

- 1) וזוהו ואתה תצוה גו'. דהנה ידוע דכ"ף ענין בעבודה האדם צריך סייעמא דשמא"א 24, וזוהו ענין ואתה תצוה גו' דלפני פלטי הענינים דעבודה היתה פלטיה הכרה, שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרינתיא, צריך פנתינה כח מלמעלה, דזהו ענין תצוה פשוט צוהת וחיבור"ם, שמתחילים המעלה עם המטה בכפחות (וב"י) האופנים דהתעלה והמשכה), ואח"כ נמשך מזה כח ע"י הפרטים. והענין בפריטות יותר, הנה חיבת ואתה עצמה יש בה כ' ענינים, אח"כ וחבת אמת ונמבואר בהדדשים שאות ו' קאי ע"י כתי' מלכא, 26א"ו, וחבת אמת קאי ע"י כתי' מטרינתיא, מלכות"ך. ומהו שב' ענינים אלו הם בחיבה אמת משמע שזוהו ענין יחוד ז"א ולפחות, עד שחוד זה הוא באופן דתצוה, באופן ש"ף צוהת וחיבור בתצוה לשלימות. ונמבואר בארובה בקונ'ט, ע"י החי"ם 28, שזוהו ענין יחוד ז"א ומלכות בכ"ף, וגם 29 שענין זה בעבודה האדם הוא יחוד יחוד

ויהי רצון, שע"י עבודה זו דחיבור תורה ותפלה, כתי' ואתה, חיבור ו' ואתה, שהוא חיבור כ' האצילות, אילינא דחיי ואילינא דט"ר, כמבואר בארובה בקונ'ט, ע"ה"ה שס"ם 30, ונבוא בקרב ממש ציחוד"ם בשלימות וחזוניהם בשלימות, וכאופן נצח, במהרה בימינו ממש, ומשה ואהר"ך עמה"ם 3, ונקריב את כ"ף הקרבנות כמצות רצוני, וכ"ף וק"ך ענין ג' מצינו, גרות המנוחה ונרות המשכן והמקדש תראשוך והשני ובקרב ממש במקדש השפיליש, במהרה בימינו ממש.

- 23) ברכות נו, א-ב. 24) ראה ריק"ך פכ"ו, ב. ועוד. 25) ראה תו"א שם פכ"ו, א. 26) ראה תו"א צד, פ"א, ח"ג קע"ס, ב. 27) ראה ביאורו"ך להצ"ע ע' תקנה, וכ"ף מ. 28) בתחלותו (ר"ע 116). ע"פ זמר ר"פ תצוה, וראה גם לקו"ת לוי"ץ לח"א"ע ע' ג. 29) קונ'ט ע"ה"ה שם פ"ס 30. פ"ס ואילך. 31) יומא ה, ב. ועוד.